12/02/2021

«Αλίμονο σε όσους σβήνουν τα καντήλια των νεκρών!»

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη
Δημάρχου Λευκονοίκου

«Αλίμονο σε όσους σβήνουν τα καντήλια των νεκρών!», έγραψε σε ένα ποίημά της η αγαπημένη μας συνδημότισσα, φιλόλογός μας στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου, ποιήτρια και συγγραφέας, Πρεσβυτέρα σήμερα, Κυριακή Παρασκευά. Και, ασφαλώς, εννοούσε τους σταυρωτήδες μας που για 47 σχεδόν χρόνια τώρα ασελγούν πάνω στο σώμα της Κύπρου μας και το μολύνουν! Τι στίχους θα έγραφε σήμερα, αν μάθαινε ότι κάποιοι δικοί μας άνθρωποι, Ελληνοκύπριοι, όχι οι εχθροί μας, ασέλγησαν βάναυσα πάνω στη σορό ενός ανθρώπου που έφυγε σχετικά νωρίς, 62 χρόνων, ενός ανθρώπου που έσφυζε από ζωή, που ήταν ο ίδιος η χαρά της ζωήςμε το τραγούδι και τον χορό, το γέλιο και την καλή καρδιά;

Εγκλημάτησαν πολλοί σε βάρος του νεκρού αλλά και της οικογένειάς του. Τον είχαν άταφο για τρεις βδομάδες, γιατί δεν δέχονταν οι ιατροδικαστές να διενεργήσουν νεκροψία, αφού υπήρχαν υπόνοιες ότι πέθανε από τον κορωνοϊό. Φοβούνταν για τη ζωή τους, ξεχνώντας ότι έδωσαν τον όρκο του Ιπποκράτη. Στη συνέχεια, δεν δέχονταν να διενεργήσει τη νεκροψία ιδιώτης, με τη δικαιολογία ότι θα μολυνόταν ο χώρος και πάλι θα κινδύνευε η ζωή τους. Αφού έχουν τόσο φόβο, γιατί πήγαν στην ιατρική;

Η ιατρική επιστήμη έχει μεγάλο ρίσκο. Προϋποθέτει θυσία. Αυθυπέρβαση. Εθελούσια προσφορά. Ενσυνείδητη υπηρεσία στον πάσχοντα άνθρωπο. Κάποιοι ίσωςδεν έχουν και τα απαραίτητα προσόντα. Κάποιοι δεν πέρασαν καθόλου από εξετάσεις. Από την πείρα μου στη λυκειακή εκπαίδευση, είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι για να περάσουν τα παιδιά μας στις Ιατρικές Σχολές υπάρχει μεγάλος συναγωνισμός και οι εξετάσεις είναι δύσκολες. Εισάγονται οι άριστοι των αρίστων. «Ου παντός πλεινες Ιατρικές Σχολές».

Σπαρακτικές οι στιγμές, οι ώρες ατέρμονες, οι μέρες βασανιστικές, αγωνιώδεις,επώδυνες, που πέρασαν η σύζυγος, οι κόρες, οι γαμπροί, τα αδέλφια, όλοι οι συγγενείς του κεκοιμημένου μας. Οι ιθύνοντες περί άλλα τύρβαζαν. Τους έστελναν από τον Άννα στον Καϊάφα. Οι πιο πολλοί ένιπταν τας χείρας τους. Επέμεναν ότι πέθανε από κορωνοϊό, ενώ οι δικοί του αρνούνταν να δεχτούν αυτή την εκδοχή. Μεσολάβησαν πολλοί, για να πάρει μπρος ο μηχανισμός, αλλά η παρέμβαση του Γενικού Εισαγγελέα και των λειτουργών της Υπηρεσίας, καθώς επίσης και η σωστή και ακέραια στάση των λειτουργών της δικαστικής υπηρεσίας, υπήρξαν καταλυτικές, για να βγουν κάποιοι από τον λήθαργο και να κινηθεί η διαδικασία της νεκροψίας από ιδιώτη γιατρό. Ό άνθρωπος έμεινε άταφος για τρεις βδομάδες!

Νιώθω ντροπή, οργή και αποτροπιασμό για αυτό το θλιβερό γεγονός που οδηγεί την κοινωνία μας εκατοντάδες χρόνια πίσω. Ένα πισωγύρισμα ανατριχιαστικό, εφιαλτικό. Τον εφιάλτη, όμως, που έζησαν όλες αυτές τις βδομάδες οι δικοί του μακαριστού Σαββάκη, κανένας δεν μπορεί να τον καταλάβει. Μόνο όσοι τον έζησαν, ξέρουν καλά τι πέρασαν όλες αυτές τις ώρες, που χρειάστηκε να μεσολαβήσει βουλευτής, για να συζητηθεί το θέμα ως κατεπείγον στην Επιτροπή Υγείας της Βουλής.

Δυστυχώς, και λυπάμαι που το αναφέρω, οι ταγοί, οι θωκοφόροι και οι οφφικιάλιοι ενός ευνομούμενου κράτους πρέπει να ευαισθητοποιούνται αμέσως, να δρουν αστραπιαία, να επιλύνουν τα προβλήματα που αναφύονται, αν είναι δυνατόν χθες. Γι’ αυτό χρειάζονται άνθρωποι αποφασιστικοί, ρηξικέλευθοι, δυναμικοί, ευαίσθητοι στον ανθρώπινο πόνο, με ισχυρή ενσυναίσθηση, ευφυείς και δραστήριοι, που δεν φοβούνται να αναλάβουν ευθύνες και πρωτοβουλίες.

Καταληκτικά, αυτό που πέρασε ο μακαριστός Σαββάκης Σάββα αλλά και η οικογένειά του, εύχομαι να μην ξανασυμβεί σε άλλους ανθρώπους! Το πάθημα να

γίνει μάθημα και να πληρώσουν όσοι έφταιξαν! Για να αναπαυθεί η ψυχή του μεταστάντος, αλλά και να ησυχάσουν οι δικοί του. Φτάνει η ατιμωρησία που οδηγεί στην ασυδοσία και στο έγκλημα!